

A szentségtörést abba kell hagyni, az Eucharisztia nem alku tárgya

Sarah bíboros

A Daily Compass- nak adott exkluzív interjújában az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció előljárója az „elvihető” szentáldozás kérdéséről és azokról a jelenleg folyó alkudozásokról beszélt, amelyekkel megpróbálják biztosítani, hogy az Eucharisztia elvétele, elvitele a megfelelő elővigyázatossággal történjen. Nincs kompromisszum: „az Eucharisztia egy olyan ajándék, amit Istentől kapunk, és amelyet méltó módon kell fogadnunk. Nem vagyunk a szupermarketben.”

„Senkinek nincs joga, hogy meggátoljon egy papot abban, hogy gyóntasson és áldoztasson.” „Van egy szabály, amit tisztelni kell: a hívek szabadon áldozhatnak, kézben vagy nyelvre.” „Ez hit kérdése, a probléma lényege a hit válsága a papság, a papi hivatások körében.” „Az online közvetített mise félrevezető a papok számára is, nekik Istenre kell nézniük, nem a kamerába.”

„Ez hit kérdése, és, ha mi valóban tudatában vagyunk annak, hogy mit is ünneplünk a szentmisén és hogy mi az Eukarisztia, akkor a szentáldozás kiszolgáltatásának bizonyos módjai még csak eszünkbe sem jutnak.” Sarah bíboros az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusa nyilvánosan válaszolt a hívek aggodalmaira, akiknek nemcsak a szentmisékről kellett lemondaniuk, hanem még azokkal a megdöbbentő és bizarr javaslatokkal is szembesültek, amelyek szerint csak korlátozott számban lehet majd visszatérni a nyilvános szentmisékhez, hiszen csak így biztosítható a szentáldozás kiszolgáltatásának higiéniai biztonsága.

Nemrég Olaszországban beszéltek egy olyan megoldásról, amelyet Németországban már alkalmaznak néhány helyen, ahol Krisztus testét „becsomagolják”.

„Ahhoz, hogy megengedjük az olasz katolikusoknak, hogy fertőzésveszély nélkül áldozhassanak újra állítja a „La Stampa” című újság megfontolandó a „csináld magad” formájú áldozás a „fogd és vidd” ostyákkal. A pap az előzőleg megszentelt ostyákat egyesével műanyag tasakokba zárja, és polcokon helyezi el a templomban.”

„Nem, nem, nem!- válaszolta Sarah bíboros megdöbbenve a telefonba- ez teljességgel lehetetlen. Az Úr tiszteletet érdemel, nem tehetjük őt egy tasakba. Nem tudom, hogy ki találta ki ezt az abszurditást. Még ha igaz is, hogy az Eucharisziától való megvonás bizonyosan szenvedés, az nem lehet alku tárgya, hogy hogyan áldozunk. Mi magasztosan áldozunk, méltóan Istenhez, aki hozzánk jön. Az Eucharisziát hittel kell kezelnünk, nem kezelhetjük úgy, mint valami közönséges tárgyat, nem vagyunk a szupermarketben. Ez teljes téboly.”

Valami ilyesmi már megtörtént Németországban.

Sajnálatos módon sok mindent csinálnak Németországban, ami nem a katolikus hit szerint való, de ez nem azt jelenti, hogy utánozni kellene őket. Mostanában hallottam egy püspököt, hogy a jövőben nem lesz több Eucharisziát kiszolgáltató mise, csak az Ige liturgiája. Dehát ez protestantizmus.

Ahogy ez lenni szokott, most is a kivételes körülményekre hivatkozó indokok diadalmaskodnak: eszerint a híveknek szükségük van a Szentáldozásra, amitől megfosztották őket egy ideje, de mivel a fertőzés veszélye még mindig magas, hát muszáj egy kompromisszumot találni.

Két dolog van, amit mindenképpen tisztázni kell. Az első, hogy az Eucharisztia nem jog vagy kötelesség, hanem ajándék, amelyet ingyenesen kapunk Istentől, és amelyet mélységes tisztelettel és szeretettel kell fogadnunk. Az Úr egy személy, senki sem fogadná az általa szeretett személyt egy tasakban vagy más méltatlan módon. Ha meg vagyunk fosztva az Eucharisziától, arra nem válasz a megszenteltelenítés. Ez igazán hit kérdése, és ha hiszünk, akkor nem kezelhetjük ezt a kérdést méltatlan módon.

És mi a második kérdés?

Senki sem gátolhat meg egy papot a gyóntásban és az áldozás kiszolgáltatásában, senkinek nincs joga megállítani őt. A szentséget tisztelni kell. Tehát ha nem is lehetséges résztvenni a szentmiséken, a hívek kérhetik a gyóntatást és a szentáldozás kiszolgáltatását.

A szentmiséről szólva, mit gondol a szentmisék online vagy televíziós közvetítéséről?

Ehhez nem szokhatunk hozzá. Isten testté vált. Ő hús és vér, nem valamilyen virtuális valóság. Ez ugyancsak tévútra vezeti a papokat. A Szentmisén a papnak Istenre kell néznie, ahelyett, hogy azt szokná meg, hogy egy kamerába nézzen, mintha egy műsorban lenne. Nem folytathatjuk így.

Térjünk vissza a szentáldozáshoz. Pár héten belül remélhetjük, hogy a nyilvános szentmiséket visszaállítják. És eltekintve a szentségtörőbb megoldásoktól, vita van arról is, hogy vajon melyik a megfelelőbb, a nyelvre vagy a kézbe történő szentáldozás-e, és ha az utóbbi, akkor ez hogyan valósuljon meg. Mit kellene tenni?

Már van egy szabály az Egyházban, amit tiszteletben kell tartani: a hívek szabadon dönthetnek, hogy a nyelvre vagy a kézben áldozást választják-e.

Az utóbbi években voltak olyan aggályok, miszerint nyilvánvaló támadás indult az Eucharisztia ellen. Először is itt volt az elváltak és újrarahasodottak kérdése, a „legyen szentáldozás mindenkinek” zászlaja alatt, később a közös áldozás a protestánsokkal. Aztán jöttek a javaslatok, hogy az Eucharisziát tegyék elérhetővé az Amazonas vidékén és olyan helyeken, ahol kevés pap van; most pedig itt van a szentmisék kérdése a koronavírus idején...

Ez nem kellene meglepjen bennünket. A gonosz erőteljesen támadja az Eucharisziát, mivel ez az egyházi élet lelke. De én hiszem, mint ahogyan már írtam a könyveimben, hogy a probléma lényege a hit válsága a papi hivatásban. Ha a papok tudatában vannak annak, hogy mi a szentmise és mi az Eucharisztia, akkor a celebrálás bizonyos módjai vagy bizonyos elképzelések a szentáldozásról még csak eszükbe sem jutnak. Jézust nem lehet így kezelni.

Forrás: (newdailycompass)

Fordította: Zsók Andrea
(katolikus.ma, 2020.05.18.)

(TCS XXV/4.)